

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2012, č. j. 5 A 185/2010 – 55,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2010 zamítla žalovaná žádost žalobce ze dne 16. 5. 2010 o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, neboť žalobce ani po vyzvání neposkytl žalované dostatek informací, na jejichž základě by mohl být dostatečně určité specifikován předmět právní služby. Nebylo tak možné dostát požadavkům § 18 odst. 2 zákona o advokacii.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce dne 18. 7. 2010 žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil.

[3] Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 22. 11. 2012, č. j. 5 A 185/2010 – 55, zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl totiž k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii, protože neprokázal, že se nemohl domoci poskytnutí právních služeb běžnou cestou, a nespecifikoval ani dostatečně právní věc, v níž mu má být advokát ustanoven.

[4] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) kasační stížnost ze dne 31. 12. 2012, kterou doplnil přípisy ze dne 4. 2. 2013 a 15. 3. 2013. V kasační stížnosti uvádí, že městský soud straní odpůrci, když se ztotožňuje s nekvalifikovanými výklady správního orgánu, legitimizuje šikanování žadatelů o určení advokáta a skandalizuje jeho osobu. Hodnocení skutkového stavu městským soudem nebylo podle stěžovatele nestranné. Stěžovatel rovněž argumentuje, že mu nebyl napadený

rozsudek městského soudu řádně doručen a údaje na doručence jsou nepravdivé. Městský soud podle mínění stěžovatele „*aplikuje zákon bez znalosti reality i poštovních ujednání.*“

[5] V doplnění své kasační stížnosti pak podává svůj výklad toho, jak měla pošta při doručování rozsudku městského soudu správně postupovat a dochází k závěru, že posouzení doručování městským soudem je nelogické, protože podle jeho názoru městský soud usoudil, že bylo správné i nesprávné. Tytéž námitky pak stěžovatel zopakoval ve svém dalším vyjádření ze dne 15. 3. 2013, v němž rovněž požádal o ustanovení zástupce.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl po předběžném posouzení splnění podmínek řízení o kasační stížnosti stěžovatele k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „*nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[8] Podle § 49 odst. 2 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) „*nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení „*nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 42 odst. 5 s. ř. s. třeba aplikovat i na doručování písemností v soudním řízení správním.

[9] Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. „*kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.*“ Podle poslední věty téhož ustanovení „*zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“ Podle odst. 4 téhož ustanovení „*se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.*“

[10] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. „*lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.*“ Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. „*lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.*“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „*lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*“

[11] Z obsahu spisu zjistil Nejvyšší správní soud, že rozsudek městského soudu byl v souladu s výslovným přáním stěžovatele stěžovateli dne 3. 12. 2012 poštou uložen na jeho adrese pro doručování, kde má stěžovatel zřízenou službu poste restante. Vzhledem

pokračování

k povaze této služby je to stěžovatel, kdo odpovídá za to, že si své uložené zásilky převezme, neboť mu nemohou být doručovány na jinou adresu a současně jej ani není možné vyrozumět o uložení zásilky jako v případě standardního doručování na adresu trvalého pobytu adresáta. Během desetidenní úložní doby si však stěžovatel zásilku s napadeným rozsudkem nevyzvedl a dne 13. 12. 2012 tak nastala fikce doručení dle § 49 odst. 4 o. s. ř. a zásilka byla vrácena městskému soudu, neboť z povahy věci vyplývá, že zásilka nemohla být vhozena do domovní schránky stěžovatele. Městský soud následně na úřední desku vyvěsil oznámení podle § 49 odst. 4 na konci o. s. ř. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádné pochybení, kterého by se pošta při doručování dopustila, údaje na doručence nevzbuzují žádnou pochybnost o jejich správnosti.

[12] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl fikcí doručen ve čtvrtek dne 13. 12. 2012, uplynula zákonná dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti dle § 106 odst. 2 s. ř. s. ve čtvrtek 27. 12. 2012. K jejímu zachování by bývalo bylo třeba, aby nejpozději tento den byla kasační stížnost předána soudu, nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z razítka podatelny městského soudu je však patrné, že podaná kasační stížnost mu byla doručena až dne 2. 1. 2013, když k poštovní přepravě byla podle poštovního razítka předána dne 31. 12. 2012, tedy opožděně.

[13] Návrh stěžovatele na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. byl zamítnut usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 A 185/2010 - 66. S tímto rozhodnutím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť stěžovatel neuvedl a nedoložil žádné omluvitelné důvody, které by v úložní době bránily stěžovateli seznámit se s doručovanou písemností. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s názorem městského soudu, že pokud si stěžovatel zvolí tento způsob doručování, je na něm, aby si zajistil pravidelné vyzvedávání doručených zásilek tak, aby se s nimi před uplynutím úložní doby mohl seznámit.

[14] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomuto závěru již Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na ustanovení zástupce.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu